

בן שלו
שמיעה סלקטיבית

באמצע השיחה עם הנבלנית עדיה גדלובסקי והמתופף חגי פרשטמן על אלבומם החדש והנהדר "סוניה" (שיצא בלייבל האמריקאי Chant Records) נוצר דיאלוג מצחיק בין שני המוזיקאים. גדלובסקי דיברה על ההבנה העמוקה השוררת בין השניים. "יש בינינו נו השלמה גדולה, המקצבים אל מול הכתמים", היא אמרה. פרשטמן התקור מם. "את הרבה פעמים משתמש במר נח 'מקצבים' כדי לתאר את מה שאני עושה", הוא אמר לגדלובסקי בנימה מסויגת, כמעט בתרעומת. "סליחה, סליחה", מיהרה הנבלנית להתנצל.

"לא, לא, לא. לא סליחה בכלל", הריגוע פרשטמן. "זה חושף בפני את הפרספקטיבה שלך".

אמרתי לפרשטמן שהפרספקטיבה בה של גדלובסקי היא הפרספקטיבה הרווחת, אם לא הבלעדית. אחרי הכל, הוא מתופף. מתופף מנגן מקצבים. "כן, גם אתה מוזה תופים עם מקצב", נאנח פרשטמן, שהוא אחד המתרפפים הטובים, הרב-גוניים והעסקיים ביותר בארץ בעשרים השנים האחרונות. "אני מבין את המשבחה הזאת, וכי רור שיש הרבה סיטואציות שבהן אני המתופף הזה, שמנגן מקצבים. כשאני מנגן בציירפות אני לא אניד'למה דווקא אני מנגן את הגרוכ? אני רור צה לנגן את המלוויה. אבל במרחב שנוצר כשאני מנגן עם עדיה אני יכול להרשות לעצמי להרפות את החשיבה המקצבית, להתרווח יותר בטקסטורות. הכלי הופך לדברים אחרים. לפעמים עדיה מביאה את המקצב ואני, כמו עכ"כיש, נתלה על הקווים שהיא טווה".

"הכלי הופך לדברים אחרים" – גם גדלובסקי חותמת בחתלובות על המגשפט הזה. הנבל שלה עובר מטמורפוזות מנוונות ומפיק סאונדים שמינוגדים בהווייתם לצלילים הענוגים שמהווים עמו ככלי. למשל סאונד של פטיש אווירי משרלב בגרגור של מגמה רותחת, שהוא הצליל שפורץ מתוך הקטע "כישוף". הוא מופק על ידי נגינה עם קשת בנבל ממוכד אפקטים, והוא נתמך על ידי התיפוף של פרשטמן, שבמקרה הזה ממוסגר בתוך מקצב קפדני ואינטנסיבי, שמהדהד את השנים שבהן פרשטמן ניגן בכמה מלהקות קות הרעש המשלהבות ביותר ברוק הישראלי העצמאי, מימידייט פיקר קס' עד מינוטוניקס".

"כישוף" ממוקם, לא במקרה, אחרי Martian Spa, הקטע ההרמוני והידידותי ביותר באלבום החדש. כל הקטעים באלבום הם תוצר של אלטור חרפשי, ללא מנגינות או תבניות מוכנות מראש. לפני כל קטע הסכימו השניים

חגי פרשטמן ועדיה גדלובסקי. באלטור יש קשב לדברים שישבים עמוק צילום: הדס פרוש

הרקוויאם התזדיתי

הנבלנית עדיה גדלובסקי והמתופף חגי פרשטמן הוציאו את "סוניה", אלבום הנקרא על שם בת זוגו של פרשטמן, שחתה מסרטן. זה לא היה לגמרי מתוכנן, אבל אישיותה מלאת נוכחת לכל אורכו

על קורי מתאר כלליים ביותר, שבמסגרתם יתקיים האלבוּם "Martian Spa" פרשטמן ביקש מגדלובסקי לנגן הכי מתוק שהיא יכולה. הוא ידע שזה יהיה לה קשה. היא נוטה מטוב עזה אל הביטוי האוונגרדי והקונפליקט טואלי. אבל פרשטמן ביקש והיא עשתה כמיטב יכולתה. אחרי שלוש דקות היא נשברה. "אוקיי, נבל זה יפה ונישגב, אבל כמה אפשר?" היא צוחקת. "אני זוכר שעובת את הכלי ואמרתי 'אני לא יכולה יותר'. ממש סבלת", צוחק פרשטמן.

"זה לא היה סבל. אבל לא היה לי נעים", מתקנת גדלובסקי. "מעניין לחשוב על זה שהקטע הכי נעים באלבום היה חוריה לא נעימה כשביל אחד הנגנים", אומר פרשטמן. לא מפתיע גדלובסקי. הקטע היחיד מתוך האלבום שצבר פופולריות מסוימת בספוטיפיי. יש לו כ-25 אלף סטרימים, הרבה יותר מאשר כל הקטעים האחרים ביחד. מתברר שהוא נכנס איכשהו, בזכות נעימותו, לפלייליסטים אווירתיים שמיועדים להשמעה בבתי קפה. האשה

שעל שמה נקרא האלבום היתה בודאית מתענגת על הממד הקומי של הפופר לריות הבלתי סבירה הזאת. סוניה ברשילון היתה בת זוגו של פרשטמן במשך יותר מ-15 שנה. היא מתה מסרטן לפני מעט יותר מארבע שנים, בת 41. "היא נאבקה במחלה תשע שנים", אומר פרשטמן ומיד נאבקה תשעה חודשים, שהריגישו כמו תשע שנים. "תשעה חודשים. היא נאבקה תשעה חודשים, שהריגישו כמו תשע שנים". לברשילון ופרשטמן נרדו שתי בנות. הן כיום בנות 10 ו-6. ברשילון, ילידת ארגנטינה, היתה מתרגמת, ועם מותה ספדו לה בקהילה הספרותית, בקהילה המוזיקלית (שבה הכירו אותה דרך פרשטמן) וגם בקהילה של טוויטר, שבה צינעה הכינים והמצחיקים קנו לה עוקבים רבים שקשרו אל דמותה. עשרות מהעוקבים הללו, שלא פגשו את ברשילון מעולם, באו ללוויה שלה, שתוכננה מראש על ידי כאירוע מלא חיים ומריקה, עם תזמורת של כלי נשיפה, בה שראת לווייה בניו אורלינס שבה ברשילון ופרשטמן נכחו כשמינוטוניקס הקליטה אלבום בעיר.

"סוניה" (שינוגן על הבמה כ-21 באוגוסט בפסטיבל סנטרל פארק/יערות מנשה) מייצר באופן בלתי נמנע את ההנחה שהמוזיקה נוצרה מתוך מחשבה על ברשילון. שם האלבום גם מעצב ומנחה את חוויית ההאזנה. האם יש במוזיקה הרבה יותר הומור מאשר עצב? כוו היתה בודאית אישיותה של ברשילון, לפחות כפי שהיא הצטיירה בכתבות עליה אחרי מותה. האם פועם במוזיקה יצר חזק? כמוכן; כמו בתרגום מים הנהדרים שלה לטפרות דרום אמריקאית, אירוטית בחלקה. האם האלבום נע בתזויות בין מצבי רוח מנגודים? גם זה מן הסתם היה מאפייני של האשה שפרשטמן איבד, שהיתה גם חברה של גדלובסקי.

אבל כשפרשטמן וגדלובסקי הקליטו את האלבום לפני כשנה, הם לא חשבו שזאת תהיה הנצחה של ברשילון. הם נפגשו כדי להקליט את הנגינה המשותפת שלהם, ללא קונספציות מוקדמות. הם ניגנו לראשונה בידו לפני עשר שנים הבינו מיד שיש ביניהם כימיה. לפני קצת יותר משנתיים, בהשקה של הספר "פרח קטן" מאת הסופר הארגנטינאי יוסי אבי לוי, שברשילון תירגמה בזמן מחלתה (והושלם אחרי מותה על ידי המתרגום יוסי טל), הם ניגנו שוב ביחד. "זאת היתה הופעה מצוינת ואמרנו 'חייבים להקליט', אומרת גדלובסקי. "רק אחרי ההקלטות, כשהתחלנו לחשוב על לוח סוניה, ראו, בוהירות רבה, העליתי בפני תגי את ההצעה. והוא אמר 'כן'. הקליטה מתוך ידיעה ברורה שהמוזיקה הזאת תנציח את סוניה, זאת בכלל פעולה שיכולתם לעשות?"

"אני לא חושב. זה היה מפתיע. מגיביל מדי. לא היינו צריכים לדעת את זה", אומר פרשטמן. "להביא את סוניה לתוך האולפן? זה היה כבד", אומר רת גדלובסקי. "אני חושב שלקחת את התקליט הזה ולהלביש עליו את סוניה, זה עשה כל כך טוב, מוסיף פרשטמן, שמת, כל מה שאמרנו עד עכשיו, אפשר לטעון שבמובן כלשהו זה תמיד היה סוניה. שמרגע שנכנסנו לאולפן היינו מחויבים לסוניה. ברגע שבחרת בשם שייצג את הדבר, לא סתם בחרת אותו. יש בו מן האמת".

אתם חושבים שאלטור חופשי, המדיום שלכם, הוא מדיום טוב ליצירה מוזיקלית שיש בה פרידה מאדם אהוב והנצחה שלו? "יש משהו מאוד רך בפורמט של אלטור, המון קשב לתנודות פנימיות, אומר פרשטמן. "כי באמת ביומיום קשה להכיל את האבל. זה נמצא במארגים הפנימיים, יושב עמוק. הפרמט היותר חופשי של האלטור מאפשר לתנודות הראשוניות האלה לקבל ביטוי".

וגדלובסקי מוסיפה: "אלטור זה הכי חיים, והוא בעצם מה שסוניה היתה".